

да останемъ живи подъ тая разпукваща се нажежена броня.

Вражитѣ пехотни вериги следъ единъ часа се нахвърлятъ съ страшно ожесточение върху слабо заетитѣ окопи, отъ примръзнали сливенци отъ трета дружина, които съ невиджанъ героизъмъ се изправятъ и посрѣщатъ врага, достойно за неговия бѣсенъ устремъ стиغيщъ само до смъртта.

И ние сме наказани. Следъ неуспѣха и на тази атака, вагони снаряди се изсипватъ върху насъ, наново смъртта почна — жестока и алчна да лочи кръвъ и да се киска съ смѣхътъ на умопобърканитѣ. Риданията на осакатѣлитѣ се сливатъ съ обезумяващия тътенъ на артелерийския огънь. И наново минаватъ часове . . . не часове, а вѣкове, презъ които останалитѣ малцина живи посрѣщатъ и третата сръбска атака, която се разбива като вълна въ скалистия брѣгъ — въ бронирания духъ на малцината защитници. Тоя новъ опитъ на врага да грабне върха отъ нашитѣ ржце и по тоя начинъ да подготви една сташна изненада за ония, които сж отъ дѣсно на насъ, пакъ на успѣ. Въ сринатитѣ окопи на сливенци се намѣри между полудѣлитѣ и парализиранитѣ нова сила, която избухна въ мигъ и съ остървението на раненъ лъвъ, отплати за себе си и за своитѣ бойни другари.

Въ момента, когато предната позиция се смѣта за застрашена даде се заповѣдь: 11-а рота да подкрепи първата линия и дори, ако е нужно, да посрѣщне удара на врага съ острието на ножа. Майоръ Николовъ съ пълно съзнание за поетия дългъ, веднага поведе малцината бойци презъ тежката артилерийска завеса и се помжчи да я разкъса, за да се притече на помощъ. Валящитѣ като пороенъ дъждъ мини избиватъ десетина, раняватъ двойно повече и когато Майоръ Николовъ е вече близо къмъ предната позиция, пада тежко раненъ, ала като всѣки голѣмъ и безаветенъ герой, той не губи присѣствие на духа, а високо дава своитѣ заповѣди на командиря на 11-а рота Поручикъ Дипчевъ, когото оставя за свой замѣстникъ, като командиръ на 3-а дружина. Бойцитѣ неспирно продължаватъ своя устремъ, подкрепени